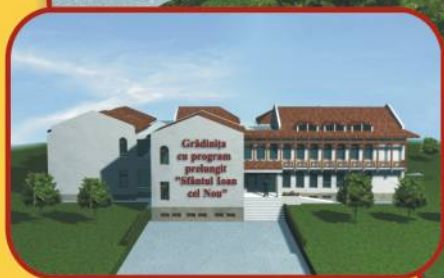

PROIECTUL GRĂDINIȚEI "SF. IOAN CEL NOU"

casa de mâine a micuților creștini

Puteți contribui la
realizarea acestui proiect
prin donații în contul:

RO96BRDE340SV11897173400
B.R.D. SUCEAVA

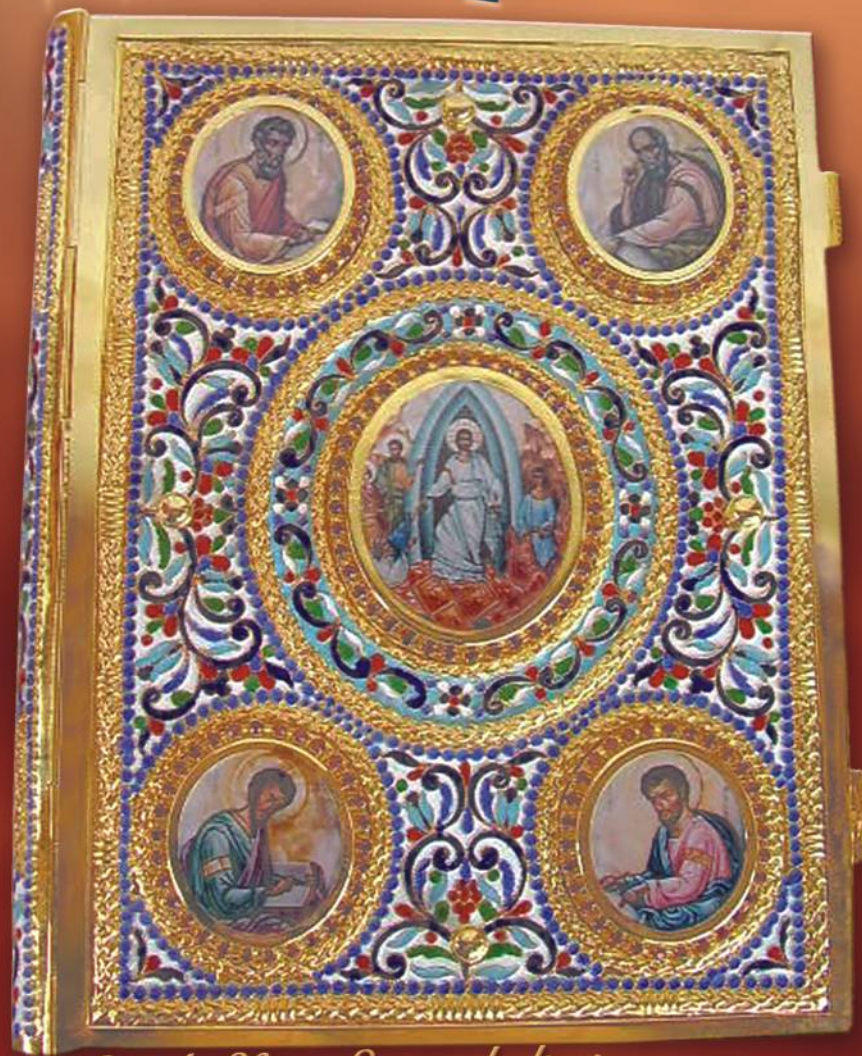

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

Nr. 4
martie
2007

BISERICA

din sufletul
copilului

*Cei 4 Sfinti Evangheliști
...și toți vestitorii Învierii*

4 Sfinții 40 de mucenici

6 Bucuria Învierii

8 ...să-Mi urmezi Mie !

9 Creștin ca tine

10 Postul

11 Știați că?

12 Sărbătoarea Mironosițelor

13 Mama, lumina din suflet

14 Crenguța de liliac

16 Îngerul ierbii

17 Legenda ghiocelului

18 Mănăstirea Moldovița

20 Ouă încondeiate

22 Viziune creștină asupra
educației

23 Olimpiada de religie 2007

24 O vorbă bună ...

25 Poezii

26 Oușorul de Paște

27 Chipul mamei

28 Jocuri

30 Rezultatele la concursuri

ÎNVĂȚĂTURA ORTODOXĂ DESPRE ICOANE

Icoana este asemănarea sau chipul unei persoane sfinte și preasfinte, precum Mântuitorul Iisus Hristos, Maica Domnului sau un sfânt.

În icoana Mântuitorului vedem și înțelegem că Dumnezeu, Care este Duh, a luat chipul omului pentru a-l mântui. Ea propovăduiește venirea lui Dumnezeu pe pământ, așa cum ne spune Sfânta Scriptură: „Hristos Iisus, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, Ci S-a desertat pe Sine chip de rob luând...” (Filipeni 2.67).

Cine se leapădă de icoana Mântuitorului tăgăduiește întruparea Sa și se leapădă de credința cea adevărată, căci Iisus Hristos este „chipul lui Dumnezeu Celui nevăzut, mai întâi născut decât zidirea” (Coloseni 1.15; II Corinteni 4.4).

Mulți creștini au primit moarte mucenicească apărând sfintele icoane disprețuite de eretici, în secolul al VII-lea. Biruința lor față de dușmanii icoanelor, se sărbătorește cu slujbe de mulțumire în prima Duminică a Postului Mare - Duminica Ortodoxiei.

Cinstea pe care o dăm sfintelor icoane se îndreaptă către persoanele înfățișate în ele așa cum atunci când privim fotografia mamei sau a tatei,

mintea noastră se îndreaptă către aceste persoane (mama sau tata).

Privind sfintele icoane, rugându-ne cu evlavie în fața lor, ne simțim mai apropiați sufletește de persoanele înfățișate în icoane; ne aprindem sufletește de râvna sfântă de a ne trăi viața cu mai multă sfințenie.

Cum spune Sf. Ioan Damaschinul „prin icoane suntem conduși cu mintea la ceea ce este divin și spiritual. Prin păstrarea memoriei celor pictați în icoane, suntem inspirați să-i imităm pe sfinți”.

Sfintele icoane ne înfățișează întreaga învățătură creștină a credinței ortodoxe, de multe ori mai bine și mai pe înțelesul tuturor, decât o carte de învățătură creștină; aceasta nu înseamnă să nu citim în cartea de învățătură creștină, cum este Catehismul Creștinului Ortodox.

Icoanele nu sunt idoli așa cum

spun cei care au părăsit credința ortodoxă. Idol, prin definiție, înseamnă înfățișarea unui animal, a unei păsări, a unei pietre, a unui copac, pe care-i consideri Dumnezeu și te închini lor.

Bucovina este vizitată de un număr mare de persoane, străine de credința noastră, care ne admiră mult icoanele și picturile bisericilor de aici, și care mărturisesc că sfintele noastre icoane, împreună cu slujbele bisericești, îi ajută să se simtă mai aproape de Dumnezeu.

Icoanele fac parte, așadar, din zestrea sufletului neamului nostru creștin ortodox. Sfântul Voievod Ștefan cel Mare purta permanent cu el cele trei icoane numite triptic: Icoana Mântuitorului, a Maicii Domnului și a Sfântului Ioan Botezătorul; acolo unde poposea înainte de a începe lupta și după terminarea luptei, mulțumea lui Dumnezeu pentru toate câte făcea pentru binele Țării.

De aceea și noi ca urmași ai Slăvitului Voievod Ștefan, purtăm o cruciuliță sau o iconiță la piept.

Să dăm slavă lui Dumnezeu, mulțumindu-I pentru credința în care ne-am născut și trăim, apărând-o atât prin cinstirea sfintelor icoane cât și prin trăirea vieții noastre în duhul sfințeniei, care este împlinirea vocii lui Dumnezeu (I Tesaloniceni 4,3).

† PIMEN

f. Pimen

Arhiepiscop
al Sucevei și Rădăuților

Revistă editată și produsă de

MANASTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA

Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava,

Mihai Petru Ungureanu, Petru Palamar

Tipar: Accent Print, Suceava, info@accentprint.ro

Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

„Eu sunt Învierea și Viața;
cel ce crede în Mine,
chiar dacă va muri, va trăi.”
Sf. Ev. Ioan 11,25

SFINTII 40 DE MUCENICI

Răbdarea unor CREȘTINI până la mucenicie

Privind în calendarul primăverii, ne atrage atenția o sărbătoare cu totul specială, închinată cinstirii a Patruzeci de Sfinți. Cine au fost ei?

De ce îi sărbătorim în ziua de 9 Martie?

erau toți din Capadocia (Turcia de azi), dar fiind soldați în armata romană au fost trimiși împreună cu regimentul lor în cetatea Sevastiei din Armenia.

Comandantul lor, Agricola, un om foarte rău și

Cu veacuri în urmă, a te închina lui Dumnezeu, era o faptă de mare curaj. În orice clipă, după legile Imperiului roman, creștinii puteau fi prinși și omorâți. În secolul al IV-lea d.H., au trăit cei pe care azi îi cinstim ca fiind Sfinții 40 de Mucenici. De loc

crud, a aflat că în armata sa sunt și creștini. Foarte mânios, i-a chemat pe cei patruzeci de ostași creștini și le-a poruncit să renunțe imediat la credința lor, altfel urmând a-i arunca în închisoare și a-i da la chinuri. Deși cei mai mulți dintre ei erau

foarte tineri și cu toții aveau familii care îi așteptau să se întoarcă acasă, ostașii lui Hristos n-au ezitat să aleagă a-i rămâne credincioși lui Dumnezeu până la capăt, chiar cu prețul vieții. În închisoare i-au așteptat cumplite chinuri, dar nici acestea nu le-au schimbat hotărârea cea bună.

Într-o noapte, Însuși Domnul Iisus Hristos li s-a arătat și le-a dat putere multă, zicându-le: „cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.” A doua zi, pe un ger cumplit, cei patruzeci de ostași au fost siliți să intre în apa aproape înghețată a unui lac. Ei strigau la Dumnezeu să le dea răbdare până la sfârșit. Unii se descurajau și strigau: „Crunt este gerul”, iar alții îi întăreau: „Dulce este Raiul”. Unul dintre ei n-a mai putut îndura și a decis să renunțe la credința sa. Însă de îndată ce a ieșit din lac și a intrat în apa caldă care i se pregătise, a murit fulgerător. Stând pe mal, gardianul care-i păzea, a văzut ceva cu totul neobișnuit: din cer, 40 de coronițe împletite din flori de aur se coborau pe capurile ostașilor creștini din apă. Cutremurat de această vedenie, și-a dorit din toată inima să

devină **creștin** și s-a aruncat în apă, alături de ceilalți, împlinind iarăși numărul celor 40 de mucenici. Semnul dragostei lui Dumnezeu față de ei s-a arătat tuturor printr-o lumină strălucitoare care s-a revărsat peste mucenicii Domnului, păstrându-i în viață după o noapte întreagă petrecută în apa înghețată. Văzând că nimic nu-i poate convinge să renunțe la **Creștinism**, comandantul a poruncit să le fie zdrobite gleznele cu ciocanul, iar apoi trupurile lor să fie arse. Așa s-au înălțat sufletele curajoșilor ostași la Dumnezeu, spre primăvara veșnică a raiului.

Azi, în Muntele Athos se păstrează un document din acele timpuri în care sunt menționate numele celor 40 de Sfinți Mucenici.

În cinstea lor, creștinii aduc la biserică 40 de colăcei, numiți *sfințișori* sau *mucenici*, simbolizând cununile pe care le-au dobândit pentru credința și răbdarea lor. *Sfințișorii* sunt în formă de 8 simbolizând veșnicia și sunt făcuți din pâine dulce, precum dulceața vieții veșnice.

**Doamne, dă-mi răbdare ca să pot îndura
orice mi s-ar întâmpla!**

(Rugăciune din Acatistul Sfintei Cruci)

Pictură de Băican Iuliana, cl. a IV-a, Șaru Dornei

Bucuria Învierii

Sărbătoarea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos este, așa cum știm și simțim cu toții, cea mai mare, mai importantă, mai strălucită din timpul anului. E numită și Paște (*trecere*) prin comparație cu Paștele iudaic, care prefigura pe cel creștin. Dacă cel vechi aducea aminte de scăparea poporului evreu din robia egipteană și trecerea acestuia prin Marea Roșie spre „pământul făgăduinței” sub îndrumarea proorocului Moise, Paștele creștin se referă la Învierea lui Hristos, prin care noi toți suntem izbăviți din robia păcatului și a morții („*cu moartea pe moarte călcând*”), făcându-ni-se liberă calea de a trece spre adevăratul pământ al făgăduinței, Împărăția lui Dumnezeu, împărăția vieții („și

celor din morminte viață dăruindu-le”). Cât de frumos cântă creștinii ortodocși acum „*că din moarte la viață și de pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi*”!

Creștinii știu că Învierea e încununarea întregii vieți pline de jertfă a lui Hristos, de la nașterea în peștera din Betleem și înfășurarea în iesle și până la suferințele care au culminat cu moartea pe Cruce. Ea e biruință și odihnă. E odihna pe care o descriu profetic cuvintele referitoare la creație: „S-a odihnit Dumnezeu de toate lucrurile Sale”. Astfel, prin Învierea Lui Iisus Hristos, Sabatul (ziua odihnei) s-a schimbat, Duminica este ziua Învierii și participarea noastră la Sfânta Liturghie (jertfa lui Hristos cel Răstignit și Înviat).

Bucuria învierii ne-o vestește Sfânta Evanghelie care se citește în zorii zilei Duminicii, fie așa cum au vestit-o îngerii femeilor mironosițe, fie înfățișând arătările lui Hristos către ucenicii Săi, ca dovezi ale Învierii Sale. De aceea Biserica cântă și ne cheamă cu negrăită bucurie, imediat după citirea ei: „Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus...”.

Și cu aceeași bucurie, cuvintele chemării se rostesc aidoma la fiecare Sfântă Liturghie, în taină, atunci când Sfântul Trup al lui Hristos se așează în potir, pentru ca, unit cu Sângele Lui, să se ofere hrană de viață veșnică credincioșilor care se împărtășesc; ca să se arate că ne împărtășim cu Hristos Jertfit și Înviat, Izvorul bucuriei. Astfel, *orice Liturghie și mai ales orice împărtășire a noastră cu Hristos e Paște și prilej de bucurie, pentru că odată cu Învierea Lui se petrece învierea noastră, împlinirea noastră de viață în Hristos*. Și cum Învierea, ca biruință și odihnă, urmează Jertfei, așa și în viața noastră, trebuie să urmeze unei jertfe, înțeleasă în pregătirea noastră pentru Sfânta Împărtășanie cu post, rugăciune, Spovedanie și toată fapta bună și mai ales prin ferirea de orice lucru rău, știind

că păcatul, de orice fel, înseamnă moarte. Numai așa ne ridicăm, numai așa înviem, numai astfel suntem învredniciți să ne bucurăm.

Bucuria Învierii nu e așadar doar pentru o singură dată în an. Ea e în fiecare Duminică mai aproape, e cu fiecare Împărtășanie mai profundă, e prin ridicarea de la orice rău mai curată.

„*Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiată lumină a Învierii. Și, cântându-I cântare de biruință, luminat să-L lauzim zicând: Bucurați-vă!*”

Preot Gabriel Anchidin,
Suceava

...să-Mi urmezi Mie !

*"Dacă vrei cineva să vină după Mine...,
să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie."*

Luca 9, 23

Într-o zi frumoasă de primăvară, a treia duminică din Postul Paștelui, Ionel a ascultat la slujbă Sfânta Evanghelie despre *purtarea Sfintei Cruci*. Vorbind ucenicilor Săi, Iisus le-a spus că oricine vrea să-L urmeze trebuie să-și poarte crucea. Cum adică să-ți iei crucea, ce fel de cruce? s-a întrebat băiatul.

Nedumerirea lui nu a durat însă mult. La predică, părintele a explicat că Mântuitorul Iisus Hristos nu a vorbit despre o cruce obișnuită, din lemn sau din altceva, ci despre greutatea și necazurile acestei vieți. Să ne purtăm crucea înseamnă să-I mulțumim lui Dumnezeu întotdeauna, să ne străduim să facem fapte bune, să nu ne revoltăm în necazuri, ci să-I cerem cu încredere ajutorul lui

Dumnezeu. Dar când copiii sunt încă mici și lipsiți de griji, lucrurile acestea le fac mai mult părinților lor.

Ultimele cuvinte ale preotului i-au adus aminte lui Ionel, de Ștefan, unul din colegii lui de clasă. Mama lui este plecată de doi ani la lucru în altă țară. Ștefan are acum pe umerii lui o mare parte din grija creșterii surioarei lui mai mici. Ștefan s-a schimbat mult. Nu mai cumpără dulciuri sau suc de la chioșc, nu mai stă după ore la fotbal cu băieții, a devenit mult mai matur și, spre surprinderea tuturor, a început să învețe tot mai bine. De multe ori ceilalți copii, printre care și Ionel, au râs de el, iar odată i-au pregătit chiar o farsă "tocilarului": au legat o sfoară între doi copăcei în drumul lui Ștefan spre casă, iar când acesta venea, încărcat de sacose de la bunica lui, i-au pus piedică. Ionel și-a amintit cu strângere de inimă cât s-au mai distrat atunci pe seama lui Ștefan care își aduna cu lacrimi în ochi cartofii împrăștiați pe jos.

Acum Ionel a înțeles ce înseamnă a avea o cruce de purtat, a fi responsabil, chiar dacă ești copil. A doua zi după predica preotului, i-a cerut iertare lui Ștefan și s-a mutat alături de el în bancă, ocupând locul rămas gol de mai bine de un an.

Liliana Jardă, Suceava

Creștin ca tine... sunt și eu

Creștin este omul care poartă mereu în suflet credința în Hristos cel Răstignit și Înviat - temelia vieții - fără de care nu este cu putință mântuirea.

Pricopiuc Cosmin Iulian

Creștin devii atunci când primești Taina Botezului, în numele Sfintei Treimi, în Biserica ortodoxă, prin preot.

Cucuruz Stefana

A fi creștin înseamnă să fii slujitorul și ucenicul lui Iisus Hristos - Dumnezeu. Să dovedești aceasta începând de la faptele cele mici: a purta o cruciuliță, a face semnul Sfintei Cruci în orice moment important din viața ta...

Cociu Bogdan

Creștin curat ești atunci când Dumnezeu ți-a iertat păcatele prin Taina Spovedaniei și ți-a intrat în inimă prin Taina Împărtășaniei.

Ott Claudia

Ești un adevărat creștin când îți ajuți semenii în necazuri, făcând fapte bune și rugându-te pentru ei.

Cazac Amfian Alexandru

Ești creștin atunci când crezi că Iisus Hristos și-a dat viața pe Cruce pentru mântuirea neamului omenesc.

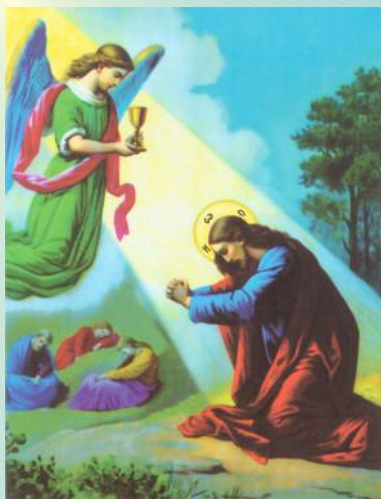
Ott Carmen

Un creștin adevărat este un mărturisitor și împlinitor al celor Șapte Sfinte Taine ale Bisericii.

Mocanu Robert

Postul *aducător de sănătate... sufletească și trupească*

Postul este prima poruncă dată de Dumnezeu omului de a nu mânca din „pomul cunoștinței binelui și răului”, căci în ziua în care va face aceasta, negreșit va muri. Omul călcând această poruncă a fost izgonit din Rai și a fost supus pedepsei morții și stricăciunii. Dar noi, ascultând porunca postului, avem posibilitatea de a redobândi ce am pierdut odinioară - Raiul.

Exemple de mari postitori avem destule, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, dar cel mai prețios model de postitor este însuși Domnul nostru Iisus

Hristos, care a postit 40 de zile. (Matei 4, 1-2)

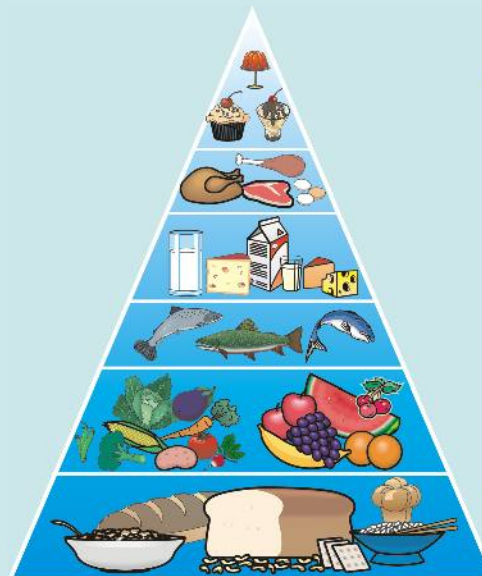
Postul înțeles ca abținerea de la anumite alimente, dar fără abținerea de la săvârșirea păcatelor, nu ne apropie de Dumnezeu, Creatorul nostru.

Omul modern și-a pierdut măsura în multe dintre lucrurile pe care le face. *Cumpătarea înseamnă respectarea măsurii*, fie că mergem sau mâncăm, fie că vorbim sau desfășurăm alte activități.

Prin post înțelegem înfrânare. Când părinții ne atrag atenția că trebuie să fim cuminți, noi ne stăpânim, ne înfrânăm, ascultând de cuvântul lor. Înfrânarea de la bucate și înfrânarea de la păcate este postul bineplăcut lui Dumnezeu. Dacă ne stăpânim mânia, devenim blânzi, calmi, calzi la inimă, creștini adevărați iubitori de Dumnezeu și de oameni. Postul trebuie îmbinat cu rugăciunea (Faptele Apostolilor 13,2-3). Aceste două jertfe postul și rugăciunea, sunt bineplăcute de Dumnezeu dacă sunt făcute cu evlavie și smerenie.

Prin rugăciune, prin fapte de milostenie, prin înfrânare de la orice lucru rău, dar mai ales prin Spovedanie și Împărtășanie ne pregătim pentru a întâmpina **marea sărbătoare a Creștinătății - Învierea Domnului nostru Iisus Hristos.**

Prof. Aurelia Maxim
Șerbăuți

Piramida alimentară

Știați că...?

- » Alimentația necorespunzătoare, sedentarismul, consumul de alcool și fumatul sunt răspunzătoare de majoritatea bolilor secolului XXI.
- » Specialiștii nutriționiști au elaborat o piramidă alimentară. La baza ei sunt alimentele recomandate a fi consumate în cea mai mare cantitate, iar spre vârf cele mai puțin recomandate.

Sfânta Scriptură despre...Post

Să aflăm ce spuneau despre post doi Sfinți Apostoli.

Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 iunie 2007, vor primi câte o surpriză!

Sf. Ev. Matei

$$(2 \times 3) - 5 + 2 \times (2 + 29 - 28) - 1 =$$

$$13 \times (14 : 7 - 1) + 5 \times 2 - (31 - 26) =$$

Faptele
Apostolilor

$$34 + (21 - 10) - 2 \times (12 + 5 - 2) - 1 =$$

$$(3 \times 4) - 2 + (2 \times 12 - 13) + 2 =$$

Redacția își cere iertare pentru greșeala din numărul trecut la unul din exerciții. Rezultatul corect era Filipeni 4,9. Ca urmare, au fost răsplătite toate răspunsurile primite.

Sărbătoarea Mironosițelor

În prag de primăvară, Biserica dedică o zi specială cinstirii femeilor - Duminica Mironosițelor, a treia duminică după Paști.

Femeile mironosițe au fost cele dintâi care au primit vestea Învierii Mântuitorului. Prin aceasta, Dumnezeu le-a răsplătit curajul și bărbăția cu care au suferit alături de Iisus în timpul Răstignirii. Apoi, în zorii zilei de Duminică, pe când

ucenicii Lui stăteau încă ascunși "de frica iudeilor", ele au alergat fără teamă la mormânt, să ungă cu miruri trupul Domnului, așa cum cerea tradiția iudaică. Desigur că și până la aceste zile ale Răstignirii și Învierii, ele fuseseră alături de Iisus, dar L-au slujit în tăcere, cu cea mai mare discreție și smerenie.

Buchetul de virtuți care a împodobit sufletul mironosițelor cuprinde tot atâtea motive pentru ca Biserica să-i îndemne pe toți fiii ei să-L urmeze pe Hristos în drumul vieții lor așa cum au făcut-o purtătoarele de mir: cu smerenie, cu evlavie, cu curaj - atunci când se cere, dar mai ales cu dragoste. Cu dragostea de mamă pe care Dumnezeu a dăruit-o în special femeilor, dar pe care El o așteaptă de la fiecare dintre noi ca s-o arătăm aproapelui nostru.

Fără cuvinte, sfintele mironosițe, icoane vii ale femeilor creștine, ne vorbesc despre puterea iubirii netemătoare, despre dragostea jertfitoare, despre devotament și slujirea cu drag, în tăcere, a celui de lângă noi.

Liliana Jardă, Suceava

Mama... O văd ca prin vis. Cu pletele castanii, ochii negri și calzi... Orice ar fi, ea mă ajută și mă înțelege. Mă iubește nespus de mult. Îmi poartă de grijă, îmi dă sfaturi părintești și mă învață numai de bine, mă dojenește atunci când greșesc. Întotdeauna este calmă, mărinimoasă și milostivă. Parcă-ți mângâie sufletul alinându-ți suferința, te face să zâmbești când ești trist și îți spune: „Privește mereu înainte”!

Pieptul pe care-mi sprijin capul, mâna caldă care mă alină, ochii care mă veghează cu multă duioșie sunt ai mamei mele dragi. Ea este cea care-mi stă la căpătâi când sunt bolnav și se roagă pentru mine totdeauna.

Cum pot să-ți mulțumesc, Doamne? M-ai binecuvântat cu o mamă extraordinară. Ea trăiește în gândul și-n inima mea. Cum ar fi viața mea fără ea?

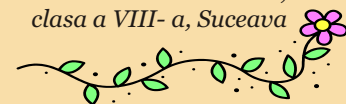
Otilia Popescu și Ioana Vlădău,
clasa a IV-a A, Școala Nr. 1 Suceava

Mama - gingășia florilor
Și leagănul de dor al viselor.
Mama - foșnetul frunzelor
Și puterea firului de iarbă
Ce străpunge gheața iernii.
Mama - bunătatea și sfințenia
îngerilor
Vocea caldă și surâsul încrezător.

Mama - anotimpul fericirii eterne
Și înțelepciunea veșnicului suflet
de copil;
Mama - iubire, credință și povață,
Prietenă și soră, pavază și
mângâiere -
Mama...

Diana Achihăie,
clasa a VIII-a, Suceava

Crenguța de liliac în ziua de Paște

Era în ziua dinaintea Sfințelor Paști. Primăvara își desfășurase peste livezi salbele de flori iar mierlele cântau vesele din zori de zi. Prin curțile caselor se făcea curățenie, oamenii își primeneau sufletele și trupurile, așteptând cu bucurie Noaptea Învierii.

Însă nu peste tot era această atmosferă de sărbătoare. Ciprian ieși pe poartă alergând. Privirea de copil era prea tulburată pentru cei opt anișori pe care urma să-i împlinească în vară. Bărbia îi tremura și ar fi putut să plângă, însă își reținea cu bărbăție lacrimile. Tatăl lui era mereu beat. Cheltuia toți banii pe țigări și băutură. De mult timp nu mai auzise de la el decât cuvinte de ocară. Și acum îl fugărise de acasă. Sufletul copilului era zbuciumat.

Când a ieșit pe poarta casei a privit liliacul. I-a părut rău că anul acesta nu-i va putea

oferi mamei sale prima crenguță înflorită. Mamei îi plăceau florile de liliac, iar Ciprian pândea în fiecare an momentul când înfloreau prima crenguță. Atunci i-o dăruia mamei și, pentru o clipă, chipul ei se umplea de bucurie.

Mama fusese o femeie blajină. Îl învățase să spună rugăciuni, să meargă la biserică, să fie în viață un OM corect și cinstit. Să spună întotdeauna adevărul. Dar acum nu mai este așa. E slăbită de boală, necazuri și de grija băiatului care umbla fugărit de acasă, de tatăl său.

Deodată, Ciprian a văzut în depărtare turla bisericii din sat și și-a spus: „Biserica este mama noastră a tuturor, mă duc la biserică să mă rog. Pe urmă voi mai vedea...” Așa-l învățase mama, că-n momentele grele din viață și atunci când trebuie să iei o hotărâre, e nevoie, înainte de toate, să te rogi, să citești și

“Acatistul Maicii Domnului, bucuria tuturor celor necăjiți”.

S-a apropiat de biserică și s-a hotărât să stea la slujbă. A luat o hârtie și a scris cu atenție un pomelnic: „Doamne, numele meu este Ciprian. Tata bea și m-a izgonit de acasă. Te rog ajută-mă să găsesc o cale de scăpare. Du-mă Tu acolo unde este voia Ta și îți promit că atunci când voi fi mare n-am să beau deloc și am să fiu un tată bun”. L-a dat preotului. Întors în colțișorul lui era mai liniștit. De-acum nu mai era singur în necazul lui și credea cu tărie că Dumnezeu îl va ajuta.

Încetul cu încetul au început să se adune oamenii și la miezul nopții preotul, îmbrăcat în veșminte albe, cu lumânarea aprinsă a rostit cu bucurie chemarea „Veniți de luați lumină!”. Toată biserica s-a umplut de lumină. Oamenii erau bucuroși de lumina Învierii. Li s-a alăturat și Ciprian, dar uneori îi fugea mintea la problemele lui...

După terminarea slujbei, credincioșii au plecat la casele lor cu lumânări aprinse și bucurie în suflet. În biserică

mai rămăseseră câțiva creștini. Deodată, preotul s-a apropiat de micuțul creștin și-i spusese „Hristos a Înviat!”. Lui Ciprian îi era rușine de hăinuțele sale sărăcăcioase, mai ales că era Noaptea Învierii. Totuși își ridică ochii din pământ și răspunse „Adevărat a Înviat!”. Știa că așa-i frumos, așa-l învățase pe el mama...

- Noi avem o cruce de purtat și trebuie s-o ducem până la capăt, cu orice preț! Așa cum Dumnezeu ne iubește și suferă pentru întreaga lume, și noi trebuie să-l răbdăm cu dragoste pe tatăl tău. Doar așa ne vom asemana Lui cu adevărat, răsplătind cu bine și celor ce ne fac rău, i-a spus preotul și l-a îmbrățișat.

Au mers împreună acasă și au discutat cu tatăl lui Ciprian. Din ziua aceea tatăl s-a hotărât să nu mai bea și să nu mai fumeze. Când a înflorit liliacul, Ciprian cu tatăl lui au luat prima crenguță și i-au dăruit-o cu toată dragostea mamei. Această dragoste i-a vindecat mamei durerea, punându-și nădejdea că Dumnezeu îi va uni pentru totdeauna într-o **adevărată familie creștină**.

Îngerul ierbii

Bucuros de sarcina primită, îngerul nu reușea cât era ziua de lungă să ude iarba și florile, să le curețe, să le mângâie și să le alinte.

Când căldura soarelui era prea puternică, atent, îngerușul ruga vântul să adie ușor răcorindu-le astfel trupul plâpând.

Nici noaptea nu avea odihnă: asculta plăcutul foșnet molcom al legănării firelor de iarbă și le șoptea tainic și dragăstos cântece de leagăn pentru un somn liniștit și binefăcător.

Dumnezeu era foarte mulțumit de munca lui și nu contenea să se minuneze de frumusețea și curățenia Pământului.

Dar într-o dimineață, îngerușul auzi scâncete și suspine ce veneau dinspre poiana de lângă râu. Zbură repede într-acolo și, îngrozit, zări fire de iarbă ce zăceau moarte, cu trupul rupt, alte fire îndoite și rănite, altele abia putând respira sub greutatea gunoaielor pe care le țineau pe umerii lor firavi.

Îngerușul se sperie: asemenea catastrofă nu mai văzuse niciodată. Tresări de groază când auzi suspine și strigăte de ajutor ce veneau și dinspre poienile alăturate.

Alergă iute, strânse gunoaiele, îndreptă firele de iarbă, le șopti vorbe de mângâiere și alinare, dar sosi noaptea și plânsetul amar al ierbii se auzea încă.

Îngerușul nu contenea să se întrebe: „Cine a provocat o asemenea nenorocire și cine l-ar putea ajuta să redea frumusețea și curățenia de odinioară a Pământului?!”

educatoare Sanda Achihăie,
Grădinița “Sf. Ioan cel Nou”, Suceava

Postul Mare este o primăvară duhovnicească în care ne curățim și ne înnoim sufletește și trupește pentru a întâmpina marea sărbătoare creștină - Învierea Domnului. Mai ales primăvara trebuie să ne amintim că Pământul ne-a fost dăruit de Dumnezeu ca să-l lucrăm pentru hrană, să-l plantăm cu cele de folosință nouă și să-l păstrăm - *Frumos* - ca pe o grădină a Raiului.

CONCURS

Povestiți-ne faptele voastre bune făcute pentru păstrarea curățeniei și înfrumusețarea mediului înconjurător, acasă, la școală sau în gospodăria unor oameni bolnavi sau bătrâni. Copiii premianți la acest concurs vor primi materiale necesare Cabinetului de Religie.

Legenda ghiocelului

Bunica mea mi-a fermecat copilăria cu multe povești. Le ascultam cu atâta încântare, încât mi-au rămas întipărite în suflet. Acum, în prag de primăvară, îmi amintesc cu drag *Legenda ghiocelului*.

Bunica îmi povestea că, atunci când Dumnezeu a făcut zăpada, a lăsat-o să-și aleagă singură culoarea.

Neaua s-a rugat de iarbă să-i dea puțin verde, dar iarba a refuzat-o. S-a dus la macul înfocat, dar nici el nu i-a dat din roșul său. Vorbi apoi cu vioreaua să-i dea culoarea albăstruie, cu floarea soarelui

să-i dea culoarea galbenă. Dar toate plantele au fugit speriate de frica zăpezii care aducea frigul.

Mâhnită și aproape fără speranță, zăpada ajunsese și la micul și gingașul ghiocel. Îl rugă cu disperare să-i împrumute albul petalelor sale. Milos din fire, ghiocelul cel plâpând se înduioșă și îi dăruie culoarea sa pură.

Tocmai de atunci, din negura timpului, zăpada poartă straiul alb al ghiocelului.

Iar Dumnezeu, drept recunoștință, îi dăruie ghiocelului puterea să-și scoată prin covorul pufos al zăpezii clopoțelul alb, vestitor al învierii naturii.

înv. Paula Dulgheriu,
Praxia

MĂNĂSTIREA MOLDOVIȚA

Stareța Mănăstirii Moldovița,
Stavrofora Benedicta Tatulici

Așezată între Obcinele Bucovinei, pe valea pitorească a Moldoviței, mănăstirea de aici este o oază de duhovnicie, scăldată în frumusețe și istorie.

Mărturiile istorice ne duc către timpuri legendare, când aproape de locul mănăstirii de azi se găsea în vremea lui Alexandru cel Bun, în anii 1401-1402, un așezământ monahal mai mic, ocrotit și înzestrat de ctitori. Locașul a existat până la sfârșitul secolului al XV-lea, când, din cauza unei alunecări de teren s-a prăbușit, rămânându-i doar ruinele care se mai văd și astăzi.

Domnitorul Petru Rareș, atras de frumusețea locului și de ideea de a continua viața mănăstirească de aici a pus să se zidească în anul 1532 o nouă mănăstire, închinând-o aceluiași eveniment biblic - Buna Vestire. Biserica a fost clădită în stil moldovenesc, cu o arhitectură măreață, cu elemente arhitecturale specifice: pridvorul deschis cu cinci arcade, asemănătoare mănăstirii Humor.

Ctitoria lui Petru Rareș a fost și este o lecție de religie și istorie pentru noi toți. Din dorința de a ilustra Biblia, istoria și învățătura bisericii, pictorii moldoveni au împodobit și pereții exteriori ai mănăstirii. O caracteristică a frescelor de la Moldovița o reprezintă tendința de umanizare a figurilor sfinților, care se coboară parcă pe o scară nevăzută pentru a ne ajuta să urcăm la rai, să le urmăm exemplul.

Muzeul Măn. Moldovița ➤

“Imnul Acatist al Maicii Domnului”, rugă de mulțumire și laudă către Maica Domnului, este reprezentat în 24 de episoade, pe peretele sudic, care redau momente semnificative din viața ei. (Buna Vestire, Nașterea Domnului, Închinarea celor trei crai, Întâmpinarea Domnului).

În scena “Asediul Constantinopolului”, artistul moldovean reușește să redea situația cetății din timpul luptei. Se poate observa pe străzi o procesiune cu icoana Maicii Domnului. Cetatea este atacată pe uscat și pe mare, dar din înălțimea cerului se revarsă o ploaie de foc asupra armatei turcești. Astfel, cetatea este salvată ca prin minune, prin mijlocirea Maicii Domnului. “Asediul Constantinopolului” este una dintre picturile originale bucovinene în care regăsim Moldova secolului XVI, și putem observa dorința moldovenilor de a scăpa de sub jugul otoman: așa cum Fecioara a ajutat odinioară pe bizantini la înfrângerea perșilor, tot așa să-i ajute pe moldoveni să-i înfrângă pe turci. Din punct de vedere duhovnicesc, asediul Constantinopolului pe mare, pe uscat și cu ajutorul tunurilor reprezintă lupta omului cu ispitele de la diavol, de la lume și de la oameni, în care cerem răbdare cu credință, înțelepciune și ajutor de la Maica Domnului.

Pe bună dreptate se spune că pictura mănăstirii oferă o sinteză a adevărilor religiei ortodoxe, ea fiind o Evanghelie în imagini.

Prin însemnătatea istorică și artistică, prin arhitectura și pictura ei originală, Mănăstirea Moldovița reprezintă o capodoperă a artei medievale românești, în salba de biserici bucovinene unice în lume, a căror faimă depășește granițele țării. În 1973 cele cinci mănăstiri cu frescă din Bucovina (Moldovița, Voroneț, Humor, Sucevița, Arbore) au fost declarate monumente protejate **UNESCO**. Doi ani mai târziu, Asociația Internațională a Jurnaliștilor din Turism le-a acordat înalta distincție “**Mărul de Aur**”, ce se păstrează în muzeul Mănăstirii Moldovița.

“Asediul Constantinopolului” ➤

În Bucovina tradiția încondeierii ouălor nu numai că s-a păstrat, dar s-a și dezvoltat continuu: s-au perfecționat tehnicile, s-au diversificat materialele și a sporit simbolistica motivelor.

Letiția Orșivschi, gospodină din comuna Vama, folosește tehnica încondeierii cu ceară colorată cu extracte naturale: roșu din sfeclă roșie, verde din mentă, portocaliu din morcov, galben din ceară naturală, negru din cărbune.

Tehnica încondeierii ouălor are mai multe etape.

Succesiunea lor este aceeași, dar fiecare artist are secretele lui (legate de culoare, de model).

Prima etapă este pregătirea ouălor, care sunt golite de conținut, spălate bine și uscate. Abia apoi urmează *urzirea* cu ceară, adică trasarea *brâului* (împărțirea oului pe verticală, orizontală sau diagonală în funcție de model). Pentru *închistrire* se folosește un instrument special, numit *chișiță*, realizat dintr-o bucățică de lemn, care are la capăt un fir de păr de cal sau de porc.

Modelele sunt diverse, dar aproape la toate modelele se regăsesc simbolul *crucii*, al *soarelui* și al *apei* - cele două elemente vitale ale vieții, simbolul frumuseții - *coada de păun*, al abundenței - *spicul*, al eternității - *brăduțul*, al vieții - *cărarea rădăcită*. Oul se completează cu motive geometrice inspirate de pe iile înflorate, ștergare, lăicere.

Letiția Orșivschi folosește motive tradiționale din zona Vama, transformându-le prin muncă asiduă și talent în opere de artă. Una din tehnicile inedite create de Letiția constă în adăugarea succesivă de straturi de ceară, ceea ce conferă oului relief și strălucire. Fixarea modelului se face în final cu lac pentru a-i da rezistență.

Moraru Ioan, Suceava

Ouă încondeiate

Oul înroșit și împodobit, ciocnit și mâncat în ziua de Paște, simbolizează mormântul purtător de viață al Mântuitorului care s-a deschis la Învierea sa din morți. De aceea, când ciocnesc ouăle, creștinii își spun „Hristos a Înviat!” și „Adevărat a Înviat!”. Culoarea roșie simbolizează sângele Mântuitorului Iisus Hristos care a curs de pe cruce colorând ouăle aduse de Maica Domnului pentru a-i îmbuna pe soldații care îl păzeau pe Hristos.

O altă legendă amintește despre neîncrederea cu care vestea Învierii lui Iisus a fost primită de unii. Se spune că o precepeață care vindea ouă în piață ar fi zis: „Voi crede că Iisus a înviat când ouăle astea se vor înroși”, iar ele s-au înroșit.

În cinstea Învierii, credincioasele vopsesc ouăle, iar unele dintre ele le înfrumusețează cu diverse modele, care mai de care mai frumoase. Încondeiatul ouălor este un meșteșug de mare talent, sensibilitate, vocație și calități de ordin moral. Fiecare ou este unic prin decorul său, adevărate bijuterii care impresionează prin finețea, fantezia și rafinamentul execuției.

Ouăle „încondeiate” au rămas la noi în Bucovina o dovadă permanentă a păstrării unor datini și obiceiuri de Paști transmise din generație în generație, ca o particularitate etnică românească. Așezate frumos în coșul împodobit, ouăle sunt duse la biserică, sfântite și apoi oferite în dar celor cunoscuți sau celor nevoiași pentru a se putea bucura și ei de sărbătoarea Învierii.

Viziune creștină asupra EDUCAȚIEI

educatoare Cazac Mirela,
Grădinița Sf. Ioan cel Nou, Suceava

Ne dorim cu toții să trăim într-o lume mai bună, mai frumoasă, mai plină de dragoste creștină. Însă, astăzi sunt promovate lucruri lipsite de valoare la orice categorie de vârstă, în timp ce adevăratele valori care ar trebui să ne caracterizeze ca și purtători ai chipului lui Dumnezeu sunt date la o parte. Să fie oare educația de vină...!?

Educația nu este altceva decât ceea ce cultivăm. Nu trebuie să uităm un lucru esențial: *ceea ce cultivăm, este exact ceea ce vom deveni*. Roadele vor fi pe măsură.

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește de răspunderea pe care

o avem noi, părinții în primul rând, apoi cadrele didactice, de a sădi în inimile copiilor adevăratele principii morale, de a-i face să înțeleagă că *fără Dumnezeu nu putem face nimic*. Nu poți fi *părinte* în adevăratul sens al cuvântului decât dacă îți crești *copilul ca pe un fiu al Tatălui Ceresc*. Numai în familie, care este un loc al prezenței lui Dumnezeu, copiii vor descoperi rostul pentru care părinții lor cred în Dumnezeu și îi îndreaptă pe calea mântuirii. Câtă vreme sunt mici, copiilor li se pot spune povestiri frumoase despre Dumnezeu, care îi mișcă așa cum îi mișcă poveștile. Dar cu timpul, copiii nu se mulțumesc doar să asculte, ei încep să observe. Și spiritul lor de observație este ascuțit. Degeaba li se spune că Dumnezeu aduce pacea, dacă îi văd pe părinți că se ceartă. Pentru copii, părinții sunt primele modele. Degeaba li se spune că Dumnezeu iubește virtuțile dacă îi văd pe părinți plini de patimi.

Dacă părinții și-ar da seama de uriașa lor responsabilitate, poate ar duce o viață mai curată, cu frică și dragoste de poruncile lui Dumnezeu.

A fi părinte nu e o meserie pe care o înveți vrei-nu vrei. A fi părinte este într-un fel asemănător cu a fi preot, e ascultarea unei vocații, e răspunsul la chemarea Celui de Sus. Așadar, educația copiilor, dar și educația permanentă a adulților ar trebui să presupună o relație cu Dumnezeu, atent cultivată de părinți, profesori, preoți.

Poate din cauza faptului că nu putem să conștientizăm cât de importantă este prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce înfăptuim, poate că vrem de multe ori să trăim fără Dumnezeu, poate acesta este răspunsul rătăcirii omului, răspunsul pentru răsturnarea valorilor și promovarea unor non-modele.

Dacă vrem să fim iubiți de Dumnezeu, noi înșine trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, împlinindu-L poruncile Sale. Dacă ceea ce purtăm în inimile noastre, ceea ce sădim în sufletele copiilor nu are rădăcini înfipite cu gândul la Dumnezeu, în credință puternică, în dragoste jertfelnică și statornică, cu siguranță acel lucru va fi unul fără nici o valoare.

“Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine că sunt blînd și smerit cu inima și ve-ți găsi odihnă sufletelor voastre.”

Sf. Ev. Matei 11,29

Olimpiada de religie - 2007

Elevii calificați la etapa locală a Olimpiadei de religie - 2007 vor participa la faza zonală a Olimpiadei, pe data de 17 martie, ora 9.00 în unitățile școlare desemnate de către Inspectoratul Școlar al Județului Suceava.

Etapa județeană va avea loc la Suceava, în data de 28 aprilie, iar premianții vor beneficia de o excursie de studiu în Grecia.

Rugăm cadrele de religie să promoveze copiii merituoși la faza zonală a Olimpiadei de religie.

Inspector Învățăământ Religios,
Preot prof. Ghe. Hostiuc - 0745 196835

O vorbă bună ...

M-am tot gândit ce faptă bună am putea face noi, *micuții creștini*. Am putea spune că neavând bani nu prea putem face fapte de milostenie. Dar am putea face ceva ce Mântuitorul a apreciat și apreciază foarte mult: *o vorbă bună*.

Mântuitorul Iisus Hristos era pe Cruce, purtând o cunună de spini care Îi zgâria fruntea și fața; piroanele Îl ținutau pe lemn provocându-I răni și dureri. A fost scuipat, bătut, lovit, batjocorit. Ca și cum nu era de ajuns, iată că trec cărturarii și fariseii și Îl iau în răs, Îl batjocoresc. Chiar tâlharul din stânga Îl insultă. Cel din dreapta, în schimb, deși răstignit și în chinuri, găsește răgazul de a-l dojeni pe cel din stânga și mai află puterea și noblețea de a rosti cuvinte blajine. Nu-L poate ajuta cu nimic pe Iisus: nu-L poate da jos de pe Cruce, nu-I poate ușura pedeapsa, nu-I poate scurta suferința. Dar I-a spus o vorbă bună cu multă credință: *Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția ta! Și ce-i*

este dat să audă: „*Astăzi vei fi cu Mine în Rai!*” Pentru că a găsit *bunătatea și gingășia sufletească de a consola și a alina pe altul*. Cu o *biată vorbă bună* a prefăcut Golgota în anticamera raiului. A miruit cu mirul de mare preț al *milei și luării aminte la necazul* aproapelui său.

Așa și noi se cade să urmăm pilda tâlharului celui bun de pe Cruce și să pricepem ce preț poate dobândi în unele împrejurări o *vorbă bună*. Aur și argint nu avem, nici obiecte, nici mărfuri, dar o *inimă bună* putem avea. Ceva, oriunde și oricând, putem face: necăjitului din preajma noastră îi putem spune o vorbă bună. Actul acesta gratuit îl putem face și putem alina sufletul aproapelui nostru. Să nu pierdem prilejul de a șterge sudoarea de pe fața celui în necaz precum Sfânta Veronica pe drumul Golgotei. Putem îndulci sufletul unui necăjit printr-un cuvânt de mângâiere asemenea tâlharului celui bun!

Macovei Diana,
clasa a VIII-a, Suceava

Îndemn spre mântuire

*De vrei să te mântuiești
Și iertare să primești
De la Bunul Dumnezeu
Ascultă ce-am să-ți spun eu.*

*Trebuie să ne rugăm,
Fapte bune să facem,
Pe părinți să-i ascultăm
Și la școală să-nvățăm.*

*Fără rugăciuni și fapte,
Tot la fel și fără carte
N-ai să poți, copilul meu,
Să fii lângă Dumnezeu.*

*Dumnezeu ne-ncearcă
Dacă nu cântăm.
De ne spovedim,
Noi ne mântuim
Și spunem: Amin!*

Rusu Ionuț
clasa VI, com. Slatina

Rugă de copil

*Doamne, vino printre noi
Să îmbraci copiii goi,
Vino în prag de sărbătoare
Cu iubirea Ta cea mare!*

*Deseori Te răstignim
Și în ură Te-nvelim,
Giulgiul alb Ți-l întinăm
De Ține ne-ndepărtăm.*

*Doamne, vino mai aproape
Ceartă-ne, dar nu ne bate,
Ajută să ne-ndreptăm,
Pe Ține să Te urmăm!*

Îndemn

*Pe un deal înalt,
Foarte întristat,
Stă Hristos cel Sfânt
Privind în pământ.*

*Unii L-au iubit
Și L-au proslăvit
Alții L-au hulit
Adânc L-au rănit.*

*Tu copile blând
Nu-L lăsa plângând,
O floare tu du-I
O vorbă să-I spui.*

*Să-L mângâi cumva,
Poate-o ridica
De jos fața Sa
Și te-o binecuvânta.*

Ițu Mădălina
clasa a VII-a, com. Boroaia

Oușorul de Paște

În anul acesta Maria nu a putut să meargă la biserică în noaptea de Înviere. Era bolnavă de câteva zile.

Deodată, auzi că este cineva la ușă. „Este Hristos”, gândi Maria, căci așa îi povestea bunicul că Însuși Hristos se îmbracă în haine sărăcicioase ca să încerce milostivirea oamenilor. Se dădu cu grijă jos din pat și alergă către ușă. Era un om înalt și bărbos. Pe cât se pare și el era luat pe neașteptate și înlemnise. Maria uită câteva clipe la străin după care îi zise zâmbitoare: „Așteptați, vă rog!”, și se duse în bucătărie de unde luă un coș plin cu ouă roșii. Maria îi întinse unul și-i spuse veselă: „Hristos a înviat!”

Bucuria ei se revărsă și asupra străinului, iar fața lui deveni mai blândă. Răspunse cu glas răgușit: „Adevărat a înviat!” Era un hoț, și se părea că-n sufletul lui nu mai rămăsese nimic sfânt, de vreme ce chiar în noaptea Sfintei Învieri vroia să prade o casă.

Dar iată că ia în mâinile lui mari oușorul roșu. Își aduse aminte cum, cu multă vreme în urmă, bunica îi povestea despre Ziua Învierii. Își amintea slujba de Paște din micuța biserică din sat, cum se rugau credincioșii toată noaptea, de Pilda fiului risipitor, cum cânta împreună cu prietenii lui în Joia Mare: *pe tâlharul cel cu bună înțelegere...* S-ar fi gândit ce va deveni după mulți ani?! Privi din nou spre dulcea fetiță și repetă „Cu-adevărat a înviat!” Însă cuvintele le spunea deja despre sine însuși...

Ar fi vrut să fie la fel de curat ca fetița din fața lui. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse și, ținând cu grijă oușorul roșu, porni grăbit spre biserică de unde se auzeau cântările Învierii...

Chipul mamei

Aflat pe puntea unui vapor, un marinar scăpă ceva în apă.

- Domnule ofițer, am scăpat un lucru peste bord. Vă rog să-mi permiteți să-l recuperez! se adresă marinarul unui ofițer. Dar ofițerul îi interzise cu desăvârșire să facă aceasta. Tânărul sări totuși în apă și își recuperă cu orice risc obiectul.

Pentru neascultare, marinarul a fost găsit vinovat și condamnat la carceră. Hotărârea trebuia aprobată și de căpitanul vaporului. Acesta a poruncit ca tânărul marinar să fie înfățișat înaintea lui.

Când l-a întrebat de ce a sărit în apă fără permisiunea superiorului, marinarul a scos din buzunar o fotografie, pe care a dus-o la buze și, cu lacrimi în ochi, a zis: „*Aceasta este Mama mea! Nu puteam lăsa chipul ei în voia valurilor*”.

Impresionat de fapta tânărului, comandantul l-a iertat, zicându-și: „*Un fiu care se aruncă în valuri pentru chipul mamei sale, e capabil să-și jertfească viața pentru Patria sa*”.

Inima mamei este școala copilului.

*Frumusețea pălește; iubirea se stinge,
frunzele prieteniei cad; secretul mamei este
să supraviețuiască tuturor.*

*Pentru lume ești o persoană oarecare, dar
pentru o singură persoană poți să reprezinți
lumea.*

Ghicatori

propuse de
Roman Roxana,
Laura-Vicovu de Sus

Te-ngrijește zi de zi
Ea cuminte vrea să fii,
Să-L iubești pe Dumnezeu
Și să nu faci nici un rău.

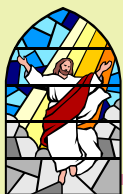
(Mama)

După iarnă vine,
Cu vremuri senine.
Ghici, ghicitoarea mea
Cine-i prințesa aceasta?

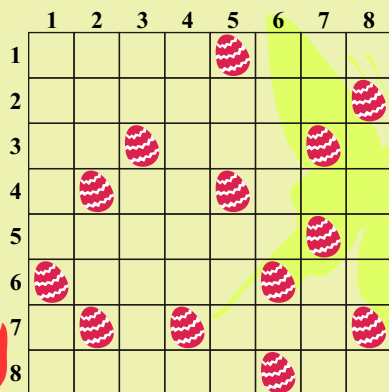
(Prințesa)

De sub plapuma de zăpadă
Își scoate căpșorul în livadă,
Primăvara o vestește
Și pe noi ne-nveselește.

(Ghiocelul)

Hristos a Înviat!

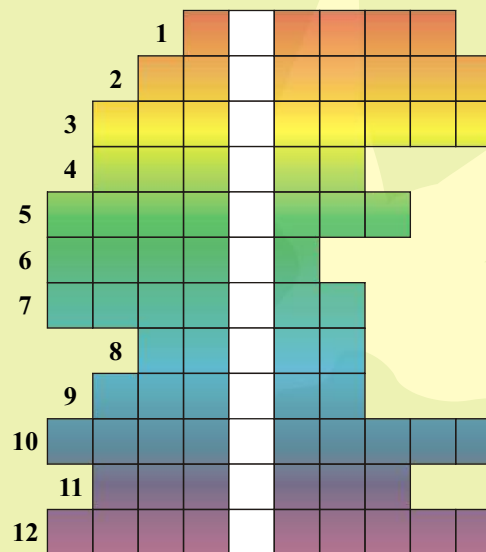

Orizontal: 1. Șapte săptămâni înaintea Învierii Domnului; Extremitate; 2. Se iveau; 3. Simeon Tatu; Eusebiu la început de drum!; Metru; 4. Tonă; Prefix îndoit!; A fost bătut în palmele lui Iisus Hristos; 5. Prooroc fără început; Est; 6. Se pune pe deget; Pronume personal; 7. Articol nehotărât; Iod; Proorocul cel drept și răbdător; 8. Antonime pentru ușoare; Începe și se termină alfabetul.

Vertical: 1. Ziua Învierii Domnului; Împărat al Vasanului; 2. Numărul Fericirilor; Radu Ifrim; A douăsprezecea literă; 3. Se pune pe cal; Slujbă specifică Postului Mare; 4. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; Litru; 5. S-a întors Uniunea Europeană!; Prooroc luat la ceruri de Dumnezeu; 6. Prăjitură specifică Paștelui; Oxigen; 7. Se înroșește la Paște; A douăzeci și cincea literă; Din coasta lui Adam; 8. A cinsprezecea literă; Se jertfește la Paște; Ultima la alfabet.

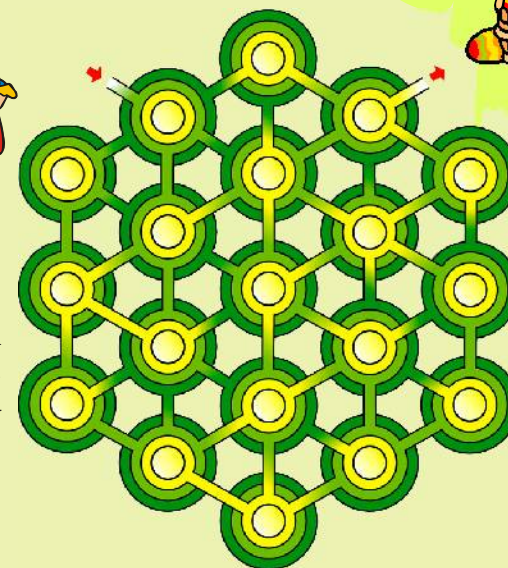
Sfântă Taină instituită la
Cina cea de Taină

1. Cuvântul lui Dumnezeu
2. Cu ea întâmpinăm Învierea
3. Virtutea specifică postului
4. Obiecte de cult reprezentând sfinți
5. Locul unde se întâlnesc creștinii
6. Plăcuții lui Dumnezeu
7. O obținem când ne spovedim
8. Prăjitură specifică Paștelui
9. Ar trebui să ne ferim de ele
10. Vestitoarele Învierii Domnului
11. Cea mai mare minune a Mântuitorului
12. Taina iertării păcatelor

Care este
drumul cel mai
scurt pentru ca
fetița să ajungă
la coșulețul cu
ouă?

CONCURS DE ESEURI

„Samarineanul milostiv”

Premiul I: Mirela Baboi, cl. a VIII-a, Capu-Câmpului
Premiul II: Ștefan Handaric, cl. a VI-a, Borlești, jud. Neamț
Premiul III: Elena Theodora Avasaloaie, cl. a VII-a, Ilișești

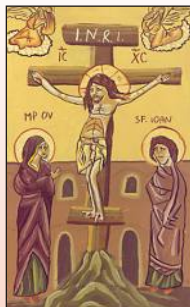
Mențiuni

Iuliana Tătărașu, Capu-Câmpului; Vlad-Alexandru Ilie, Praxia
 Sabina Maria Jitaru, Dorohoi, jud. Botoșani

Premiul I

Iuliana Băican
 Șaru Dornei

Premiul II

Oana-Gabriela Bejinari
 Rădăuți

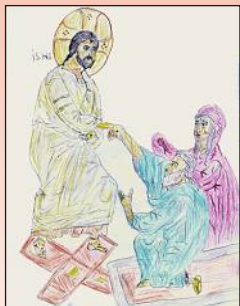

Premiul III

Maria Cojocaru
 Borlești, jud. Neamț

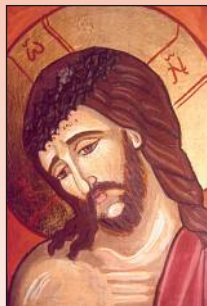
Mențiuni: Iulia Gavrilescu, Fântâna Mare; Ciprian Mucilianu,
 Fântâna Mare; Bianca Solcanu, Bogdănești

Clasele V-VIII

Premiul I

Flaviu Timofti
 Fălțiceni

Premiul II

Grigore Bârgăuan
 Cajvana

Premiul III

Georgiana Maximeasa
 Râșca

Mențiuni: Ștefan Handaric, Borlești, jud. Neamț;
 Mihaela-Diana Mihalciuc, Grămești

Premiu Special: Marina Gavrilescu, 7 ani, Fântâna Mare

CONCURS “Bulgărele de zăpadă”

Premiul I: Andreea Diana Putină, Suceava

Premiul II: Maria Vasiliu, Hârtop

Premiul III: Cătălina Oana Furtună, Tișăuți

Mențiuni: Daniel Mazarache, Slobozia; Simona Loghin, Fălțiceni;
 Ana Ciornei, Vatra Dornei; Mihaela Leonte, Hârtop

CONCURS DE POEZII

Tema concursului:

Poezii creștine (temă liberă)

Cele mai frumoase poezii vor fi premiate cu cărți
 oferite de Librăria „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

CONCURS DE ICOANE

Tema concursului:

„Sf. Ioan Botezătorul și Sf. Ioan cel Nou de la Suceava”

Cele mai frumoase desene vor fi premiate cu icoane oferite de
 Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concursuri elevii claselor I-VIII.

Materialele vor fi trimise până la **1 mai 2007**

prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Premianții concursurilor vor fi invitați sâmbătă **2 iunie 2007, ora 13.00**

(după posibilități vă așteptăm să participați și la Sf. Liturghie) la

Mănăstirea Sf. Ioan, Suceava pentru a lua parte la
ediția finală a concursurilor. Premianților ediției finale li se oferă
 un **pelerinaj la mănăstirile din Muntenia și Oltenia.**

Se pot înscrie la concursul final și alți copii care doresc să-și dovedească măiestria
 (pentru înscriere vă rugăm să sunați la numărul de mai jos).

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene
 create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei. Următoarea revistă
 va apare în data de 1 iunie și va avea ca principale subiecte: Ziua copilului,
 Sfinții Martiri Brâncoveni (copiii Domnitorului Constantin Brâncoveanu),
 Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, Maica Domnului - Mama noastră.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava

str. I. V. Viteazu, nr. 2, 720034 Suceava

micutiicrestini@yahoo.com, tel: 0749 071680

Revista este publicată on-line la: www.micutiicrestini.esens.ro
 și la www.arhiepiscopiasucevei.ro/revistacandela.html